

LLIBERTAT

Redacció i administració: Vergara, 27

PREU:

15 CENTIMS

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA

II època Any III

L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT I DE MAIG DE 1935

Núm. 1

La novella presentació *En aquest primer de Maig*

Al llançar-nos novament a la lluita, tenim la satisfacció immensa de poder-vos comunicar que, salvades tota mena de dificultats que, aparentment, obstruïen el nostre camí, hem engrandit enormement el radi de LLIBERTAT! Aprop nostre s'han unit aquells que en els jorns oprobiosos d'una dictadura semblant a l'actual, feien escampar per mitjà d'una "Llibertat!" quasi idèntica a la nostra, el crit de protesta contra un règim i contra uns homes.

Igualment ens ha acompanyat la sort, quan hem tractat d'apropar-nos a aquells altres que en un temps no massa llunyà, des de les pàgines de "Fortitud" feien esforços inaudits per a fer comprendre al poble quins eren els ideals de reivindicació que movien aquells homes.

Les circumstàncies ens han aconsellat aquesta unió sagrada, fruit d'un convenciment arrelat que hem tingut sempre. L'únic que ens dol i sentim en l'ànima és que en la lluita que anem a emprendre, ens manqui la col·laboració dels homes-ànimes dels dos periòdics esmentats "Llibertat!" i "Fortitud": Joaquim Sala i Pons, i Salvador Gil i Gil. Dins la nostra modestia però, podem assegurar que farem els possibles de suplir-los tan bé com poguem. Retent homenatge a la seva memòria, ens proposem seguir el seu camí.

Els homes que dirigíem la "Llibertat!" d'abans del 6 d'octubre, hem topat amb una realitat que per cruza que sigui, ens cal reconèixer-la. I aquesta realitat és: que ni a Catalunya, ni a Espanya estan prou preparats els homes, perquè poguem aconseguir aquelles reivindicacions que com a nació ens pertoqueu.

I després d'haver meditat i sospesat fets i actuacions d'aquella data, tràgicament memorable, no hem tingut més remei que reconèixer: que el problema de Catalunya sols és soluble pel camí que menen les esquerres: Camí de Liberalisme. Camí de Democràcia. Camí de plenes reivindicacions obreres.

Haviem cregut —i volíem fer-la— una unió de tots els catalans, però els privilegis de classe i certes tendències religioses, ens apartaren els homes quan més necessitats estàvem de la llur col·laboració.

I creiem que, qui en un moment de perill de la pàtria és incapaç d'avantposar-se a tota mena d'interessos morals o materials, no pot seguir al nostre costat.

Per tant, la nostra posició d'avui és clara. En aquestes nostres pàgines de LLIBERTAT! hi caben tots aquells que tingueren un gest noble de repulsa en la dia-da memorable del 6 d'octubre.

Estem convençuts que el problema de

Catalunya no pot tenir solució acompanyat de pregàries i de claudicacions interessades, sistema "Lliga".

Es per això que, conscients d'aquesta realitat, ens llencem definitivament, pel pendent que ja els nostres sentiments ens hi menaven.

I ací ens teniu, altre cop a la lluita, disposats a tot: a fer comprendre, a fer arrelar, a fer conèixer el sentiment de catalanitat a aquesta gran massa que es diu "poble" i es mou inconscient.

Volem fer veure a aquest "poble" que les aspiracions nacionals de Catalunya, ofereixen un camí ben ample i segur a totes aquelles reivindicacions morals i materials de la classe treballadora, per avançades que siguin.

LA REDACCIO

Aquest número ha passat per la censura

preyat d'esperances de renovació hem anat a passar a unes jornades d'eufòria constant, que si han aconseguit de fer ben veure el règim pels sectors conservadors, n'han esquivat, en canvi, els que serenament hi confiaven, tot ajudant a implantar-lo.

I així, per torna, mentre les classes privilegiades comencen de trobar tolerable una República que els aplanen el camí per a sentir-s'hi al seu lleure i comportar-se al seu gust, les masses populars, eixalades en les seves més essències aspiracions, reduïdes al silenci, privades de manifestar-se en les seves nobles ambicions i de fer sentir llurs inquietuds, es troben situades al marge de la vida activa nacional, talment factors repudiables, elements nocius, vitalitats malaltisses.

Convé, però, no resignar-se al paper que hom ens assigna. De la mateixa manera que no hem d'abandonar-nos a la desesperació i a les actituds epilèptiques. No tot resta perdut encara; per damunt de la voluntat d'ells, coactiva i anul·ladora, hi ha d'haver la "nostra", soferta i serena, viva i latent per a imposar els seus postulants humans i universals en un esdevenidor pròxim.

La llevor sembrada no haurà estat pas estèril. Ací i allà germina una consciència que no trigarà a donar els seus fruits. I una nova albada prometedora apunta ja en l'infinit, anunciant als integèrrims la bona nova.

Que cadascú resti al seu lloc, doncs; que cadascú atengui als seus deures de ciutadania i de civilitat, alhora; que els nostres braços cerquin de trobar-se, junts, en l'hora de fer efectiva la nostra voluntat d'ésser lliures i de vindicar tots els drets, sense negligir cap deure. Car solament així la victòria serà nostra en un futur pròxim i aconseguirem de veure anorreats els enemics del poble i de les seves llibertats.

Catalunya, en aquest primer de maig, té moltes coses a vindicar i els nostres germans de la península, tantes o més a aixecar i a reconquerir.

Cal, doncs, que el colze a colze s'imposi com el deure de l'hora per salvar-nos tots. L'experiència viscuda i el comú sacrifici ha d'encomanar-nos noves virtuts i fer-nos més exigents en l'instant del recobriment d'allò perdut i falsejat.

Que no pugui repetir-se més l'espectacle que hem presenciats i que ens ha arrossegat a tots a la caiguda.

Que ben aviat pugui recobrar el nostre poble la seva personalitat trepitjada i reprendre el camí vers l'infinit de les seves possibilitats creadores, dintre el concert dels pobles lliures.

I que en aquest primer de maig poguem

Tots els temors i totes les inquietuds que anaren prenent consistència en la nostra ànima, en aquestes anyades darreres, hem pogut veure'ls una realitat.

Realitat frapant, tot i pressentida, que no pot trobar justificació en les jornades subversives d'octubre, perquè elles no es produïen sinó precisament per salvar les darreres engrunes de les conquestes de la República.

I ja ho heu vist. Darrera les minces llibertats col·lectives que tenien una manifestació viva en l'Estatut de la nostra autonomia i que han estat esporgades, talment branques apestades de malura, així també han caigut, sota el furor de la repressió "pacificadora", les més modestes de les aspiracions de la classe treballadora, que aconseguïen una realitat en aquell període tan blasmat de les Corts Constituents.

Gairebé ni vestigis no resten ja d'aquella obra iniciada de transformació social que havia aconseguit d'incorporar als obrers a la vida de la República. D'aquell 14 d'abril